

De Rechtbank van Eerste Aanleg te **DENDERMONDE**
zeventiende kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft in
haar openbare terechtzitting van **22 juni 2005**
het hiernavolgend **VONNIS** gewezen :

Not.nr. 66.L3.3558/02/7

Griffie nr.

IN DE ZAAK VAN HET OPENBAAR MINISTERIE TEGEN:

, zonder beroep, geboren te op

van
Nederlandse nationaliteit, wonende te

Beklaagd van : Te :

- bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (*feiten tot en met 24 maart 1997*)
- en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (*feiten vanaf 25 maart 1997 tot en met 30 april 2000*)

door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1-1°, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen hetzij zonder voorafgaande vergunning hetzij in strijd met de vergunning hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning hetzij in geval van schorsing van de vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,
- door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit

De strafsancie voor het instandhouden van inbreuken, bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° van artikel 146 van voormeld decreet, geldt niet voorzover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik niet gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden, voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk

vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

In casu:

A.

1. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 maart 2002 tot en met 31 maart 2002 (stuk 4):

het oprichten van een houten carport van 7 meter op 4,5 meter en een hoogte van 2,35 meter

2. op niet nader te bepalen data, in de periode vanaf 1 januari 1995 tot en met 31 december 1995 (plaatsen container) en vanaf 1 januari 2000 tot en met 31 december 2000 (plaatsen hout) (stuk 4):

het oprichten van een houten constructie bestaande uit een deel dat dienst doet als schuilhok, een container als opslag voor stro en een stapelplaats voor hout, samen 5,5 meter op 7 meter en met een nokhoogte van 2,8 meter;

B.

1. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 maart 2002 tot en met 31 maart 2002 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:

de sub A1 omschreven wederrechtelijk opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

2. vanaf niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 1 januari 1995 tot en met 31 december 1995 (plaatsen container) en vanaf 1 januari 2000 tot en met 31 december 2000 (plaatsen constructie) tot de datum van het bevel tot dagvaarding:

de sub A2 omschreven wederrechtelijk opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben;

wat een ernstige inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg, meer bepaald het gewestplan goedgekeurd bij Koninklijk besluit van 7 november 1978 met bestemming agrarisch gebied voor het desbetreffend perceel waarbij bovenvermelde wederrechtelijke werken een inbreuk vormen op artikel 11 4.1. van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 (stuk 19).

Met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen **A1, A2, B1 en B2** de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, namelijk de dag der dagvaarding.

De kadastrale omschrijving van het onroerend goed dat het voorwerp van het misdrijf is, zijnde:

ligging:

aard en oppervlakte: bouwland, 14 a 80 ca

wijk en nummer van het kadaster:

en de eigenaar ervan geïdentificeerd zijnde als:

op

wonende te

geboren te

die de eigendomstitel heeft verkregen krachtens de akte van aankoop verleden op 08/09/1997 geregistreerd op 15/09/1997.

De rechtbank nam kennis van

- de dagvaarding waarbij de zaak bij de rechtbank werd aanhangig gemaakt en die op 15 januari 2004 werd betekend aan de beklaagde door afgifte ter post met het oog op aangetekende zending naar het in gekende adres van de beklaagde ;
- de overschrijving van deze dagvaarding op het hypotheekkantoor te op 16 januari 2004 onder de referte zodat voldaan is aan de voorwaarde van artikel 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening ;
- de beslissing van deze rechtbank en kamer d.d. 14 april 2004 om op 16 juni 2004 de toestand ter plaatse op te nemen ;
- het proces-verbaal van plaatsopneming d.d. 16 juni 2004 waarbij de zaak in voorzetting werd geplaatst op de zitting van 8 december 2004 ;
- de beslissing van deze rechtbank en kamer d.d. 8 december 2004 om de behandeling van de zaak uit te stellen naar de zitting van 25 mei 2005 teneinde het Openbaar Ministerie toe te laten te antwoorden op de besluiten van de beklaagde ;
- de beslissing van deze rechtbank en kamer d.d. 25 mei 2005 om gelet op de gewijzigde samenstelling de behandeling van de zaak *ab initio* te hernemen ;
- de processen-verbaal en de overige stukken der rechtspleging.

De rechtbank aanhoorde op de openbare terechtzitting van 25 mei 2005 :

- het Openbaar Ministerie in de persoon van substituuat procureur des Konings in haar voordracht van de zaak en in haar eis ;
- de beklaagde in haar middelen van verdediging voorgedragen door haar raadsman mr. advocaat met kantoor te

1. Feitelijke elementen zoals ze uit het dossier blijken

1.1.

Op 1 oktober 2002 werd door de politie van de zone een proces-verbaal opgesteld lastens de beklaagde wegens een stedenbouwinbreuk. Op een bouwland gelegen kadastraal gekend als

werd een carport (uitgevoerd in hout, plat dak afgewerkt met golfplaten in kunststof, 7 meter x 4,5 meter bij een hoogte van 2,35 meter) en een schuthok voor paarden annex container en houtstapelplaats (totale afmetingen 5,5 meter op 7 meter bij een hoogte van 2,8 meter – hoogste nok – tot 2,5 meter –hoogte groot) opgericht zonder vergunning.

1.2.

De beklaagde verklaarde op 10 oktober 2002: *"Ik ben eigenares van de grond Tevens van de gebouwen welke er zijn opgericht. Wat het paardenschuthok betreft was ik van mening dat er geen vergunning vereist was daar het is opgericht in een gebied dat op het gewestplan is ingekleurd als landbouwzone. Ik zal dan ook het nodige doen om een regularisatie te bekomen. Wat de carport betreft kan ik verklaren dat deze werd opgericht om de wagens te beschermen tegen het kleverige spul dat de bomen in de omgeving verspreiden en telkens de wagens bevuilden wanneer we aanwezig zijn in onze weekendwoning. De bomen betreffen berken. Ik wil er nog aan toevoegen dat de gebruikte materialen in overeenstemming zijn met de omgeving. Hij is namelijk uitgevoerd in overeenstemming met de omgeving. Hij is namelijk uitgevoerd in hout en hij werd ter bescherming behandeld met een biologisch middel. Ik zal hiervoor ook naar stedenbouw gaan. Ik wist eveneens dat er een vergunning vereist was daar hij aan alle zijden open is. De carport werd opgericht in de loop van de maand maart van dit jaar. Het*

paardenschuthok werd gebouwd tussen 1995 en 2000. Aanvankelijk werd de container geplaatst in 1995 dus. En in de loop van 2000 werd het hout rond de container geplaatst. Dit laatst omdat het hout meer overeenstemt met de omgeving..." (st. 4).

1.3.

De beklaagde blijkt op 3 april 1999 een vergunning voor het bouwen van een schuilhok te hebben geweigerd gelet op de strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften. Het perceel blijkt volgens het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 goedgekeurde gewestplan gelegen te zijn in agrarisch gebied terwijl de stal niet werd opgericht bij een agrarisch of para-agrarisch bedrijf.

1.4.

Bij brief d.d. 30 april 2003 heeft de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur een herstellvordering bezorgd. Hij vorderde de verwijdering van het schuthok voor paarden annex container en houtstapelplaats en de afbraak van de carport en dit met verwijzing naar de strijdigheid met de bestemmingsvoorschriften. Er werd tevens een dwangsom van 125,00 EUR gevorderd (st. 17-20).

1.5.

De toestand bleek op 19 juni 2003 ongewijzigd. De beklaagde beloofde met de stedenbouwdiensten naar een oplossing te zoeken (st. 23).

1.6.

Bij de plaatsopneming d.d. 16 juni 2005 is het volgende gebleken :

- op het perceel staat een metalen paardenstal die langs de buitenzijde is bedekt met houten planken ; de paardenbox zelf is niet voorzien van een vloer ;
- de hooiberging is wel voorzien van een vloer ; in de houtmijt lag brandhout opgestapeld ; hooiberging en hooimijt zijn niet te zien vanop de
- de carport is omzoomd met groengewas ;
- op het perceel staat een metalen paardenbox; op het perceel staat een weekendhuisje ; het perceel s aangelegd als tuin ; op het perceel staat een tuinhuis en een berghok alsook twee kleine kippenhokken ; het perceel is beplant met bomen ; op de percelen staan permanente caravans en of andere gebouwen ; op de percelen staan weekendhuisjes ; op het perceel langs de overzijde van de staat een alleenstaande boerderij.

1.7.

De beklaagde verklaarde op de zitting van 25 mei 2005 : "De ijzeren container werd opgetrokken in 1995. De houtopslag is er 1 of 2 jaar later gekomen. In 1997-1998 hebben we de container in hout gezet. Het schuilhok werd opgetrokken in 1997-1998".

2. Aanpassing van de dagvaarding

2.1.

De rechtbank moet op basis van het dossier vaststellen dat de constructie omschreven onder de tenlastelegging A2 gefaseerd werd opgetrokken en in wezen verschillende onderdelen behelst. Volgens

het strafdossier zou het gaan om een schuthok voor paarden, een container en een houtstapelplaats. De beklagde gaf in haar positionele verklaring d.d. 10 oktober 2002 aan dat eerst een container werd geplaatst in 1995 en dat in 2000 rond de container hout werd geplaatst. Uit de foto van de constructie die aan het dossier werd toegevoegd (st. 10) blijkt dat een container werd geplaatst, een houtopslag en een schuthok. Uit de plaatsopneming blijkt dat het schuthok bestaat uit een metalen constructie die werd bezet met hout. Daarnaast werd dan een hooiberging (aangeduid op de foto st. 10 als container) en een houtberging gebouwd. Op de openbare terechtzitting van 25 mei 2005 heeft de beklagde dan aangegeven dat de ijzeren container (dit wil zeggen het schuthok) werd opgetrokken in 1995, dat de houtopslag in 1996 of in 1997 werd opgetrokken en dat dan in 1998 de container in hout (hooiberging) werd opgetrokken.

2.2.

De rechtbank acht de thans door de beklagde gegeven datering het meest correct aangezien ze het meest gedetailleerd is en bovendien te verenigen is met de geweigerde bouwvergunning d.d. 3 april 1999 waarin duidelijk melding wordt gemaakt van een permanente stalling met bijhorende opbergruimtes.

2.2.

Gelet op deze elementen dringt zich volgens de rechtbank een heromschrijving van de feiten zoals opgenomen onder de tenlastelegging A2 op :

A2a. het oprichten een schuthok (ijzeren container, later omzet met hout), op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 1995 tot en met 31 december 1995 .

A2b. het optrekken van de houtopslagplaats, op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 1996 tot en met 31 december 1997 ;

A2c. het optrekken van hooiberging (container), op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 1998 tot en met 31 december 1998.

De rechtbank heeft op de openbare terechtzitting van 25 mei 2005 de partijen daarvan in kennis gesteld met de uitnodiging desgevallend verweer te voeren en de mededeling dat de beklagde nog steeds voor dezelfde feiten wordt vervolgd.

3. De strafbaarheid van de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1 en B2

3.1.

De beklagde wordt met de tenlasteleggingen B1 en B2 vervolgd voor het in stand houden van het zonder vergunning gebouwde berghok.

3.2.1.

Artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003, inwerkingtreding op die datum ingevolge artikel 12 van dit decreet) heeft aan artikel 146 DORO een derde en vierde lid toegevoegd waardoor het instandhouden van de misdrijven bedoeld door artikel 146, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° niet langer wordt bestraft. Deze depenalisering gold evenwel niet indien de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdig gebruik werden gepleegd in een ruimtelijk kwetsbaar gebied, of indien zij onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor omwonenden of nog indien ze een ernstige inbreuk vormen op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijke uitvoeringsplan of plan van aanleg.

3.2.2.1.

Het Arbitragehof heeft met het arrest nr _____ van 22 juli 2004 dat een antwoord vormde op prejudiciële vragen betreffende de artikelen 146, derde lid, en 149 §§ 1 en 5, DORO zoals ingevoegd of vervangen bij het decreet van 4 juni 2003, gesteld door de correctionele rechtbanken te Gent en te Dendermonde als volgt geoordeeld : *"Artikel 146, derde lid, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, schendt de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet"*.

3.2.2.2.

Het Hof heeft er in dit arrest aan herinnerd dat :

- het bevoegd is om wettelijke bepalingen te toetsen aan het wettigheidsbeginsel in strafzaken zoals gewaarborgd door de artikelen 12 en 14 G.W. en artikel 7 EVRM (overweging B.5.5.) ;
- uit de voormelde bepalingen van de Grondwet volgt dat geen enkele gedraging strafbaar zal worden gesteld en geen enkele straf zal worden opgelegd dan krachtens regels aangenomen door een democratisch verkozen beraadslagende vergadering (overweging B.6.2.) ;
- deze grondwetsbepalingen er niet aan in de weg staan dat de wet een beoordelingsbevoegdheid toekent aan de rechter die belast is met de toepassing ervan voor zover zij de bijzondere eisen van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan strafwetten moeten voldoen niet mist (overweging B.6.2.) ;
- uit de artikelen 12 en 14 G.W., artikel 7 EVRM en artikel 15 IVBPR voortvloeit dat de strafwet weliswaar een zekere flexibiliteit mag vertonen met het oog op wijzigende omstandigheden maar dat zij niettemin moeten worden geformuleerd in bewoordingen op grond waarvan eenieder, op het ogenblik dat hij een gedrag aanneemt, kan uitmaken of dat gedrag al dan niet strafbaar is (overweging B.6.3.).

3.2.2.3.

Het eerste geval van strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf, namelijk wanneer het misdrijf plaatsvindt in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals omschreven door artikel 146 al. 4 DORO, voldoet volgens het Arbitragehof aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan de strafwetten moeten voldoen (overweging B.7.2.).

3.2.2.4.

Het tweede en het derde geval waarin de instandhouding strafbaar blijft, namelijk wanneer er *"onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder"* wordt veroorzaakt voor de omwonenden en *"indien er een ernstige inbreuk is op essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg"* doorstaan de grondwettigheidstoets niet. De begrippen *"onaanvaardbare hinder"* en *"ernstige inbreuk"* kunnen volgens het Hof niet de definitie vormen van een misdrijf zonder ontoelaatbare onzekerheid te creëren. Ook de voorwaarden dat het moet gaan om *"stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden"* en om een ernstige inbreuk op *"essentiële"* stedenbouwkundige voorschriften zonder verdere verduidelijking leiden tot onzekerheid. De omschrijving *"onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden"* en *"ernstige inbreuk op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg"* hebben volgens het Hof geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud om een misdrijf te kunnen definiëren (overweging B.7.5.).

3.2.2.5.

Het Arbitragehof beantwoordde dan ook de prejudiciële vraag of artikel 146, derde lid DORO het door de artikelen 12 en 14 G.W., art. 7 EVRM en 15 IVBPR gewaarborgde wettigheidsbeginsel in strafzaken schendt bevestigend (overweging B.8.). Zulks houdt volgens het Arbitragehof ook een schending van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in (overweging B.10.). Het afhankelijk maken van de strafbaarheid van het in stand houden van een stedenbouwmisdrijf van de aanwezigheid van omwonenden is volgens het Arbitragehof geen pertinent criterium zodat ook op die grond artikel 146, derde lid DORO strijdig wordt geacht met de artikelen 10 en 11 G.W. (overweging B.15.)

3.2.2.6.

Hoewel het Hof in zijn overwegingen aangaf dat anders dan het tweede (onaanvaardbare hinder voor de omwonenden) en het derde geval (ernstige inbreuk op essentiële voorschriften) van strafbaarheid van de instandhouding van een stedenbouwmisdrijf, het eerste geval (de ligging in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals gedefinieerd in artikel 146 a). 4 DORO) wel voldeed aan de vereisten van nauwkeurigheid, duidelijkheid en voorspelbaarheid waaraan strafwetten moeten volden, heeft dit het Hof evenwel niet belet om in het beschikkend gedeelte van het arrest te zeggen voor recht dat artikel 146, derde lid, DORO, zoals toegevoegd bij artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de artikelen 10, 11, 12 en 14 van de Grondwet schendt. Uit het dispositief van het arrest heeft deze rechtbank en kamer afgeleid dat artikel 146, derde lid van het decreet van 18 mei 1999 in zijn geheel onwettig was bevonden en niet meer kon worden toegepast.

3.2.3.1.

Deze rechtspraak kan evenwel gelet op het arrest nr. van 19 januari 2005 van het Arbitragehof niet meer worden gevolgd en moet worden verlaten. Het Arbitragehof heeft met het arrest nr. 14/2005 van 19 januari 2005 zijn standpunt omtrent de ongrondwettigheid van artikel 146, derde lid DORO herhaald doch heeft verduidelijkt dat die ongrondwettigheid uitsluitend betrekking had op het tweede en het derde geval :

B.45. Bijgevolg schendt het bij artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003 toegevoegde derde lid van artikel 136 van het decreet van 18 mei 1999, de artikelen 12 en 14 van de Grondwet, in zoverre die omschrijving "onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder voor de omwonenden" en de omschrijving "ernstige inbreuken op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg" geen voldoende nauwkeurige normatieve inhoud hebben om een misdrijf te kunnen definiëren.

en in artikel 146, derde lid, DORO, zoals toegevoegd door artikel 7 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, werden de woorden, " voorzover ze geen onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaken voor de omwonenden of voorzover ze geen ernstige inbreuk vormen op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg" vernietigd.

3.2.3.2.

Er kan gelet op de beperkte vernietiging van artikel 146, derde lid DORO door dit arrest van het Arbitragehof geen twijfel meer over bestaan dat de instandhouding van een stedenbouwmisdrijf nog slechts in één geval strafbaar is, namelijk wanneer de inbreuk werd gepleegd in een ruimtelijk kwetsbaar gebied zoals omschreven in artikel 146, vierde lid DORO.

3.3.

De niet vergunde constructies werden opgetrokken op een kadastraal perceel dat volgens het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 goedgekeurd gewestplan Sint-Niklaas-Lokeren agrarisch gebied is. Dit is geen ruimtelijk kwetsbare gebied zoals gedefinieerd door artikel 146 in fine DORO. De instandhouding zoals omschreven onder de tenlasteleggingen B1 en B2 is dan ook niet langer strafbaar en de strafvordering voor die feiten dan ook niet langer ontvankelijk.

3. Verjaring van de strafvordering

De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A,1, A2a, A2b en A2c, voor zover bewezen geacht, vormen in hoofde van de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet zodat deze feiten samen één misdrijf opleveren en de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatst gepleegde feit, zijnde 1 maart 2002 (meest gunstige hypothese voor de beklaagde). De verjaring van de strafvordering voor deze feiten – die onderling zelf niet gescheiden zijn door een verjaringstermijn – is derhalve (nog) niet aan de orde.

4. Gegrontheid van de strafvordering voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2a, A2b en A2c

Uit de voormelde gegevens van het opsporingsonderzoek en de behandeling op de openbare terechtzitting van 25 mei 2005 blijkt afdoende dat de beklaagde zich schuldig heeft gemaakt aan de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2a, A2b en A2c. Er werden door de beklaagde zonder enige vergunning vergunningsplichtige constructies opgetrokken. De beklaagde kan zich niet beroepen op andere in de omgeving gepleegde bouw misdrijven. Misdrijven gepleegd door andere personen geven haar immers het recht niet om zelf ook strafbare feiten te plegen.

5. De straftoemeting

5.1.

De feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2a, A2b en A2c zijn in hoofde van de beklaagde de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat voor al deze feiten samen slechts één straf moet worden opgelegd.

5.2.

De straftoemeting moet worden bepaald gelet op de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van de beklaagde zoals die onder meer blijkt uit het strafrechtelijk verleden, de gezinstoestand en de arbeidssituatie voor zover die de rechtbank bekend zijn.

5.3.

De door de beklaagde gepleegde feiten kunnen niet worden getolereerd. Zij moet de normen die de overheid heeft uitgewerkt ter realisatie van het beleid inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening respecteren. De beklaagde mag zijn individueel belang niet boven het algemeen belang – dat is gebaat met een goede ruimtelijke ordening – laten prevaleren.

5.4.

De beklaagde is thans jaar oud. Zij woont in Nederland en blijkt zowel in Nederland als in België geen strafrechtelijke antecedenten te hebben.

5.5.

De straftoemeting moet niet alleen de vergeldingsbehoefte dienen maar ook de speciale en generale preventie. De op te leggen straf moet van aard zijn de beklaagde ervan te weerhouden zich in de toekomst nog aan dergelijke feiten schuldig te maken en haar aan te sporen respect te betonen voor de regels die beogen in Vlaanderen tot een ordentelijke ruimtelijke ordening te komen.

5.6.

Het komt de rechtbank dan ook passend en rechtmatig voor aan de beklaagde voor de bewezen geachte feiten de in het beschikkend gedeelte van dit vonnis bepaalde geldboete op te leggen. De rechtbank heeft bij het bepalen van de geldboete rekening gehouden met de beschikbare gegevens omtrent de sociale toestand van de beklaagde.

6. De herstellvordering

6.1.

Er ligt een herstellvordering voor van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zoals nader omschreven onder punt 1.4.

6.2.1.

Artikel 149 § 1, eerste lid in fine DORO verplichtte de herstellvorderende overheden voor inbreuken daterend van voor 1 mei 2000 voorafgaandelijk een advies in te winnen van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid. Volgens artikel 149 § 1, tweede lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 48 van het wijzigingsdecreet van 21 november 2003 diende dit advies te worden verleend binnen de 60 dagen en mocht bij afwezigheid van een advies binnen die termijn aan de adviesvereiste worden voorbijgegaan.

6.2.2.

Het Arbitragehof heeft navolgend aan wat werd overwogen in en werd beslist met zijn arrest nr. 136/2004 van 22 juli 2004 met zijn arrest nr. van 19 januari 2005 m.b.t. deze adviesverplichting het volgende overwogen :

"B.54. Het behoort tot de beoordelingsbevoegdheid van de decreetgever om inzake ruimtelijke ordening de keuze van de herstelmaatregel aan de daartoe meest geschikt geachte overheid over te laten. Hij dient daarbij evenwel de artikelen 10 en 11 van de Grondwet na te leven.

B.55. Indien de decreetgever het nodig acht om, met het oog op de coherentie van het herstelbeleid, de herstellvordering te laten voorafgaan door een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ziet het Hof niet in waarom dit vereiste voor bepaalde inbreuken zou gelden en niet voor andere.

Weliswaar is de datum van 1 mei 2000 ... een objectieve datum ... doch die datum houdt geen verband met de doelstelling van de in het geding zijnde bepaling. Meer bepaald blijkt niet in welk opzicht voor inbreuken die voor 1 mei 2000 zijn gepleegd een grotere behoefte aan een coherent herstelbeleid zou bestaan dan voor de inbreuken die na die datum zijn gepleegd.

en heeft met punt 2 van het dispositief de woorden "voor 1 mei 2000" in artikel 149, § 1, eerste lid vernietigd.

6.2.3.

Dit impliceert dat ingevolge het voormelde arrest van het Arbitragehof voor alle herstellvorderingen een advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zal vereist zijn.

6.2.4.

De rechtbank moet echter vaststellen dat volgens artikel 198bis DORO de bepalingen met betrekking tot het advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zoals (onder meer) bedoeld door artikel 149 § 1, pas in werking zullen treden nadat deze Hoge Raad is opgericht en het huishoudelijke reglement werd goedgekeurd. Zulks blijkt (nog) niet het geval te zijn, zodat de rechtbank geen acht dient te slaan op het voorschift van artikel 149 § 1, eerste lid in fine DORO.

6.3.1.

De herstellvorderende overheden zijn in beginsel vrij bij de keuze van de herstelmaatregel. Uit de memorie van toelichting (*Parl. St. VI. Parl., 1998-99, nr. 1332/1, 72*) en uit het feit dat voor een vordering tot aanpassingswerken en tot het betalen van een meerwaarde in een bijzondere motiveringsplicht werd voorzien (art. 149 § 3 DORO) valt af te leiden dat de opstellers van het DORO het herstel in de oorspronkelijke staat als principieel te vorderen herstelmaatregel zagen (G. DE BERSAQUES, "Handhaving", in *Handboek ruimtelijke ordening en stedenbouw*, B. HUBEAU en W. VANDEVYVERE (eds.), Brugge, Die Keure, 2004, p. 863, nr. 135 ; S. LUST, "Recente ontwikkelingen in het ruimtelijkeorderingsrecht", in *Administratief Recht*, M. BOES (ed.), Brugge, Die Keure, 2004, 26 - vormingsonderdeel 26 in de reeks Themis - School voor Academische Vorming).

6.3.2.

Volgens artikel 149 § 1 al. 3 DORO, zoals gewijzigd door artikel 8 van het wijzigingsdecreet van 4 juni 2003, kan voor misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat ze werden gepleegd voor 1 mei 2000, in principe steeds het middel van de meerwaarde worden aangewend, tenzij in één van de volgende gevallen : 1° bij het niet naleven van een bevel tot staking, 2° indien het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden, of 3° indien het misdrijf een zwaarwichtige of onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of het plan van aanleg. In de rechtsleer (zie M. BOES, "Verjaring van stedenbouwmisdrijven" *R.W.* 2003-04, 614 ; G. DE BERSAQUES, *o.c.*, p. 863, nr. 136 en p. 868-869, nr. 146 ; S. LUST, *o.c.* 26 ; F. VERBRUGGEN en I. BORREMANS, "Afgelopen ? Toch niet. Bouwmisdrijven, verjaringstermijnen en rechtzekerheid na het decreet van 4 juni 2003" *T.B.O.* 2004, 27 ; *anders* : V. TOLLENAERE, "Het handhavingsbeleid inzake ruimtelijke ordening opnieuw gewijzigd" *T.M.R.* 2004, 14-15) werd onder meer met verwijzing naar de parlementaire voorbereiding bij het wijzigingsdecreet van 4 juni 2003 (*Parl. St. VI. Parl. 2002-03, nr. 1566/2, 7 en 16*) voorgehouden dat voor dit zogenaamd historisch passief – dit zijn de stedenbouwinbreuken gepleegd voor 1 mei 2000 – de meerwaardevordering de regel was. De herstellvorderende overheden zouden weliswaar kunnen opteren voor een andere herstellvordering maar zij zouden deze keuze dan wel met de nodige zorg moeten motiveren (S. LUST, *o.c.* 26) en formeel dienen uit te drukken waarom voor een andere herstelmaatregel werd gekozen (G. DE BERSAQUES, *o.c.* p. 868-869, nr. 146) in afwijking van het algemeen principe (P. FLAMEY, J. BOSQUET en F. JUDO, *Handhavings- en verjaringsdecreet Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw*, Brussel, De Boeck en Larcier, 2004, nr. 119, p. 76).

6.3.3.

Met het arrest nr. van 19 januari 2005 heeft het Arbitragehof – navolgend aan wat werd overwogen en beslist met het arrest nr. 136/2004 van 22 juli 2004, in artikel 149, § 1, derde lid DORO, zoals vervangen door artikel 8, 1° van het decreet van 4 juni 2003, de woorden "voor 1 mei 2000" vernietigd. Het hof zag niet in welk gegeven zou kunnen verantwoord worden dat het betalen van de meerwaarde steeds mogelijk was onder bepaalde voorwaarden indien de inbreuk voor 1 mei 2000 was gepleegd terwijl

zulks niet mogelijk was indien de inbreuk na die datum werd gepleegd (overweging B.59). Artikel 149 § 1, derde lid DORO luidt thans als volgt : "Voor de misdrijven waarvan de eigenaar kan aantonen dat ze werden gepleegd, kan in principe steeds het middel van de meerwaarde worden aangewend, tenzij in één van de volgende gevallen 1° bij het niet naleven van een bevel tot staking ; 2° indien het misdrijf onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder veroorzaakt voor de omwonenden ; 3° indien het misdrijf een zwaarwichtige of onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of het plan van aanleg."

6.4.1.

De vraag stelt zich wat de gevolgen zijn van een en ander voor de beoordeling door deze rechtbank van de aanhangige herstellvordering.

6.4.2.

Uit het arrest nr. van 19 januari 2005 van het Arbitragehof blijkt in elk geval dat alleen de scharnierdatum van 1 mei 2000 in artikel 149 § 1, derde lid DORO geen genade kon vinden in de ogen van het grondwettelijk hof. Deze rechtbank en kamer moet dan ook haar vroegere rechtspraak dat artikel 149, § 1, derde lid DORO in zijn geheel niet meer kon worden toegepast en dat diende te worden teruggevallen op de vroegere – dit is van voor het wijzigingsdecreet van 4 juni 2003 – regeling, verlaten.

6.4.3.

Een letterlijke lezing van artikel 149 § 1, derde lid DORO, na de vernietiging door het Arbitragehof met het arrest nr. van 19 januari 2005 kan de conclusie toelaten dat de meerwaardevordering voor alle stedenbouwinbreuken de principieel te vorderen herstelmaatregel is behoudens in de drie uitsluitingsgevallen (vgl. I. VAN GIEL en Y. LOIX, "Vernietigingsarrest Arbitragehof van 19 januari 2005 schept licht in de 'duistere' stedenbouwhandhaving en zal cascade van 'intrekkingsprocedures' veroorzaken", (noot onder Arbitragehof nr. 14/2005, 19 januari 2005), *TBO*, 2004, 234). In zekere rechtsleer (S. LUST, *o.c.* 27) werd reeds op basis van het arrest van het Arbitragehof nr. van 22 juli 2004 gesuggereerd dat een meerwaardevordering zou mogelijk zijn voor alle stedenbouwmisdrijven, behoudens de drie uitdrukkelijk uitgesloten gevallen, doch ook dat het herstel in oorspronkelijke toestand de regel zou blijven Een en ander lijkt dus vooral een kwestie van motivering van de keuze voor een herstellvordering te zijn (vgl. P. FLAMEY, J. BOSQUET en F. JUDO, *o.c.*, nr. 133, p. 85).

6.4.4.

Uit de rechtspraak van het Arbitragehof valt af te leiden dat daar waar het Hof het gebruik van vage begrippen als "onaanvaardbare stedenbouwkundige hinder" en "een ernstige inbreuk op essentiële stedenbouwkundige voorschriften" kwalificeert als hebbende een onvoldoende normatieve inhoud voor het definiëren van een misdrijf, deze begrippen wel aanvaardbaar zijn in het burgerlijk recht (arrest nr. van 22 juli 2004, overweging B.7.5. ; arrest nr. van 19 januari 2005, overweging B.44.). Het Hof heeft m.b.t. het gebruik van deze begrippen voor het bepalen van de gevallen waarin een meerwaardevordering werd uitgesloten geen opmerkingen geformuleerd. Het Hof heeft integendeel uitdrukkelijk aangegeven dat het de decreetgever toekwam om de modaliteiten van de herstelmaatregelen te bepalen en de vordering van een bepaalde maatregel in bepaalde gevallen uit te sluiten (arrest nr. van 22 juli 2004, overweging B.20.2.).

6.5.1.

Wat betreft de voorliggende zaak moet de rechtbank vaststellen dat de herstellvorderende overheid heeft geopteerd voor een herstel in de vorige staat en dat die vordering werd gemotiveerd met een verwijzing

naar de bestemmingstrijdigheid en het ernstig in het gedrang brengen van de bestemming.

6.5.2.

Volgens artikel 149 § 1, derde lid DORO, na de partiële vernietiging met het arrest d.d. van 19 januari 2005, is een meerwaardevordering uitgesloten indien het misdrijf een zwaarwichtige en onherstelbare inbreuk vormt op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het ruimtelijk uitvoeringsplan of plan van aanleg.

6.5.3.

De in hoofde van de beklagde bewezen geachte feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2a, A2b en A2c moeten worden aanzien als zwaarwichtige en onherstelbare inbreuken op de essentiële stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming krachtens het bij koninklijk besluit van 7 november 1978 goedgekeurd gewestplan . Door deze feiten te plegen heeft de beklagde een zodanige inbreuk gepleegd dat de bestemming van het gebied – agrarisch gebied – niet langer wordt gerespecteerd. Derhalve heeft de herstellende overheid dan ook terecht een herstel in de vorige staat gevorderd aangezien een meerwaardevordering op basis van artikel 149, § 1, al. 3, 3° DORO was uitgesloten.

6.6.1.

De rechtbank wil er verder aan herinneren dat volgens vaste cassatierechtspraak (Cass. 15 juni 2004, www.cass.be, met conclusie - rolnummer en nummer ; Cass. 12 oktober 2004, www.cass.be rolnummer en nummer ; Cass. 26 april 2005, www.cass.be. rolnummer en nummer bijgevallen door het Arbitragehof (arrest nr. van 1 maart 2005, overweging B.18.2.) de rechtbanken niet bevoegd zijn om de opportuniteit te beoordelen van een gevorderde herstelmaatregel, maar de toetsing moeten beperken tot de externe en interne wettigheid en dus slechts mogen (en moeten) nagaan of de beslissing in overeenstemming is met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berust. Tot die wettigheidstoetsing behoort het nagaan of de beslissing van de bevoegde overheid werd genomen uitsluitend met het oog op een goede ruimtelijke ordening met de verplichting om indien zou blijken dat de beslissing steunt op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, de herstellende vordering zonder gevoig te laten. Een beoordeling dat de herstellende vordering kennelijk onredelijk is en dat het voordeel dat het herstel zou meebrengen voor de goede ruimtelijke ordening geenszins opweegt tegen de last die daaruit voortvloeit voor de overtreder houdt geen opportuniteitsbeoordeling in maar kan worden bestempeld als een wettigheidstoetsing. Het komt de rechter echter niet toe en anders dan de beklagde in besluiten lijkt de suggereren zich uit te spreken over het passend karakter van de herstellende vordering.

6.6.2.

De door de herstellende overheid gevorderde maatregel is nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van de misdrijven omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2a, A2b en A2c) een einde te stellen en legt aan de veroordeelde geen kennelijk onredelijke lasten op. Tot deze herstellende vordering werd beslist door een bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften. Er blijkt niet dat deze beslissing werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskennis van enig beginsel van behoorlijk bestuur. Uit de omstandigheid dat omwonenden en passanten de door de beklagde zonder vergunning opgetrokken constructies niet storend vinden kan geen onredelijk karakter van de herstellende vordering worden afgeleid. Niet het storend karakter van de constructies is bepalend, wel hun strijdigheid met de bestemming die de overheid aan het perceel heeft gegeven, namelijk agrarisch gebied. De beklagde blijkt geen agrarisch gebied of para-agrarisch bedrijf te exploiteren zodat dan ook geen constructies vreemd aan die bestemming kunnen worden aanvaard. De herstellende vordering strookt dan

ook met de wet. Zij moet dan ook worden ingewilligd.

6.6.3.

Door de herstellvorderende overheid werd gevraagd om aan de veroordeelde een dwangsom op te leggen van 125,00 EUR per dag. De gevorderde dwangsom moet als een gepaste aansporing worden beschouwd voor de beklaagde om uitvoering te geven aan de opgelegde herstelmaatregel. Bij toepassing van artikel 1385ter in fine Ger.W. wordt bepaald dat geen dwangsommen meer zullen verbeuren boven een bedrag van 25.000,00 EUR. De herstellvorderende overheid moeten tevens gemachtigd te worden ambtshalve in de uitvoering te voorzien.

Gezien de hierna vermelde artikelen :

Wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken, art. 11, 12, 14, 22, 31 tot en met 37, 40 en 41 ;

Wetboek van strafvordering, art. 162, 179, 182, 184, 185, 187, 188, 189, 190, 190ter, 194 en 195 ;

Wet van 5 maart 1952 betreffende de opdecimen op de strafrechtelijke geldboeten, art. 1 ;

Strafwetboek, art. 2, 38, 40, 65 en 100 ;

Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, art. 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede en laatste lid en 65 ;

Decreet betreffende de ruimtelijke ordening gecoördineerd op 22 oktober 1996, art. 42, 1, 1°, 66, eerste, tweede en vijfde lid en 68 ;

Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, art. 2, 99 § 1, 1°, 146 al. 1, 1°, 147, 149, 153, 198bis en 204 ;

Gerechtelijk wetboek, art. 1385bis e.v. ;

Wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 24 december 1993, art 29 en het koninklijk besluit van 18 december 1986 betreffende de commissie voor hulp van slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, art. 58 ;

Koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken, art. 91, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie ;

Verordening (EG) nr. 974/98 Raad van 3 mei 1998 over de invoering van de euro, art. 1, 2, 3 en 14 ;

Verordening (EG) nr. 1103/97 Raad van 17 juni 1997 over enkele bepalingen betreffende de invoering van de euro, art. 1, 4 en 5 ;

Verordening (EG) nr. 2866/98 Raad van 31 december 1998 over de omrekeningskoersen tussen de euro en de munteenheden van de lidstaten ;

Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de grondwet, art. 2, 3, 4 en 6 ;

Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro, art. 3 tot 6 ;

Koninklijk besluit van 30 oktober 1998 tot vaststelling van de datum van inwerking van de bepalingen van de wet van 30 oktober 1998;

OM DEZE REDENEN, DE RECHTBANK :

RECHTDOEND OP TEGENSPRAAK

Verklaart de strafvordering voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1 en B2 niet langer ontvankelijk.

Past de dagvaarding aan zoals aangegeven onder punt 2.

Veroordeelt de beklaagde voor de feiten zoals omschreven onder de tenlasteleggingen

1.250,00 EUR bedragende.

Zegt dat bij gebreke aan betaling binnen de door de wet bepaalde termijn, de lastens de beklagde uitgesproken geldboete van 1.250,00 EUR zal kunnen worden VERVANGEN door een gevangenisstraf van 60 DAGEN.

Spreekt lastens de beklagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 10,00 EUR, met 45 decimes verhoogd, 55,00 EUR bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het onroerend goed gelegen te bouwland 14 a 80 ca, kadastraal gekend als te herstellen in de oorspronkelijke toestand door de verwijdering van het schuthok voor paarden en de bijhorende hooiberging en dit binnen een termijn van één jaar vanaf de dag waarop dit vonnis in kracht van gewijsde zal treden.

Zegt voor recht dat bij toepassing van artikel 153 al. 1 van decreet van 18 mei 1999 voor het geval er geen herstel in de vorige staat is binnen de vastgelegde termijn de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur ambtshalve in de uitvoering van de bevolen herstelmaatregel zal kunnen voorzien.

Zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur door de beklagde een dwangsom zal worden verbeurd van 125,00 EUR per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Zegt dat bij toepassing van artikel 1385ter in fine Ger.W. geen dwangsom meer zal worden verbeurd boven het bedrag van 25.000,00 EUR.

Legt de beklagde een vergoeding op van 25,00 EUR zoals bedoeld door artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende tarief in strafzaken.

Veroordeelt de beklagde tot de aan de zijde van het Openbaar Ministerie gevallen gerechtskosten, in hun geheel begroot op de som van 142,44 EUR allen veroorzaakt door de bewezen geachte tenlasteleggingen.

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van
TWEËËNTWINTIG JUNI TWEEDUIZEND EN VIJF.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter in strafzaken.
substituut procureur des Konings
adjunct-griffier.